

HALLGATOM A FÜLEM

K O P E C Z K Y L Á S Z L Ó

Ahogy a párnáról felemelem a fejem, rögtön énekelni kezdenek a pacsirták.

Ilyenkor a tél kellős közepén egy facér szarka sem csörög, nemhogy az ezüsttorkú csalogányok.

A fülem muzsikál.

Van, kinek ebben a korában – sőt előbb is – telefondrót zümmög, más-másnak meg pattog, mint a gesztenye a forró platnin, vagy szikraeső sziszeg át meg át az agyán – nekem a pacsirták.

A fülorrgég még óva intett, hogy ásó-kapával nekiessem a hallójáratnak, mert, egyrészt, serényebb ragacstermelésre serkentem azt, másrészt a keletkezett dugót még beljebb tolom a hallófal tövébe, így hát sorsára hagytam a gonghártyát, csontüllőt-kalapácsot, s kényére kedvére ki vagyok szolgáltatva a hangminőség ingadozásának.

Néha a konyhában tisztán hallom a szobából, ahol a rádió szól, hogy árad a Duna, de már az „Ötödik”-ből a Sors kopogását alig.

Más tréfái is vannak a kagylóban végződő érzékszervemnek.

Mikor az egyik leblokkol, a másik – valamilyen akusztikai trükk folytán – nem onnan hallja a hangot, ahonnan jön. Elfut az úttesten egy teherautó, én pedig úgy érzékelem, mintha a kertben szaladgálna a túlsó felemen.

Ilyenkor nincs más: várni kell.

Aztán, váratlanul, kattan egyet, mint a villanykapcsoló, és tompa fülem ismét „lát”.

A vízidudával való nagytakarítás nem sokat segít, mert mint ahogy azt az otológus is mondotta, lázasan dolgozni kezdenek a járatot járhatatlanná tevő mirigyek, olykor kibírhatatlan viszketést okozva.

Attól nem nagyon csitul, de mit tehetek mást; mint egy csintalan kölyöknek, meghuzigálom a fületem.

Most félboldog állapotban leledzem.

Hallok, de nem jól.

Ha azt mondja valaki a hátam megett – még ott hallok legjobban –, „Süket vín tróger!” – csak elmosolyodom.

Milyen igaz!

Most függönyön át nézek a ködbe.

„Nincs kedvem . . . Nincs kedvem . . .”

Mihez?

Ezt még nem tudom.

Mindenesetre visszafekszem.

Elaltatom a pacsirtáimat.